

затріпотів ще півень мимохить,
ковтнувши знехотя останню

окрушинку сну. осінь ледь віддала
леліаний листок вітрам — взялися
сурмами оті вітри до вирію скликати
в'яле листя. задрижала аж земля
спросоння, як зіницю хмари
проколола нагла блискавиця.
дубам примарилось на мить
вигнання пахідермів.

коли собі синиці тишею
полощуть горла, сонце
стає таке подібне до
клубочка павутиння,
що — жах !

Збірка « [Омана Молока](#) ».